MICHAEL C. GRUMLEY

POKROK

THRILLER

Pokrok

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Michael C. Grumley
Pokrok – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MICHAEL C. GRUMLEY

POKROK

CPRESS

Věnování

Andree. Mé ženě a partnerce ve všem, včetně psaní. Nechtějte vidět, jak vypadají moje rukopisy, než je dostane do ruky ona.

1

„Měla bys jít dolů. Máme společnost."

Vykulila oči a bleskově zavěsila sluchátko do vidlice. Vyskočila ze židle, oběhla stůl a vrhla se ke dveřím. Rozrazila je, sprintem po koberci zdolala dlouhou chodbu a seběhla široké schodiště tak rychle, jak to šlo, pokud si nechtěla zlámat nohy.

Nová budova se rozvržením nápadně podobala té staré, jen s tím rozdílem, že nesnesitelnou vlhkost portorického vzduchu nedokázala překonat ani výkonná klimatizace. Takže když dobíhala k velkým dvojitým dveřím, cítila už po těle dobře známé návaly horka, znamení, že její potní žlázy se rozjíždějí na plné obrátky. Nedbala na to, sklonila hlavu a opřela se do dveří.

Skoro hned ji pozdravil známý počítačový hlas. *Ahoj Alison.*

Alison se šťastně usmála na obří nádrž s mořskou vodou. „Ahoj Sally," odpověděla trochu zadýchaně. „Jsi zpátky."

Sally spokojeně zamrskala ocasem. *My jsme zpátky.*

Alison zamžourala do jasně modré vody v nádrži. „Kde je Dirk?"

Než Sally stihla odpovědět, do nádrže zaplul s obřím šplouchancem Dirk a předvedl několik vzorových piruet.

Alison se rozesmála. Velkolepá entrée, to byla jeho specialita. Dokonce museli předělat část nádrže, jen aby se mohl předvádět.

Dirk proplul jako šipka až ke dnu a s prudkou otočkou si to namířil k Sally, kde konečně zastavil. *Ahoj Alison. Ahoj Chrisi.*

Alison se uculila a naklonila hlavu ke straně: „Ahoj Dirku."

Rádi vás vidíme.

„Taky vás rádi vidíme." Vedle Alison se u nádrže objevil Chris Ramirez s neodmyslitelným šálkem kávy. Alison nikdy nepochopila, jak může celý den popíjet kafe v takovém vedru.

Nové zařízení bylo menší než akvárium v Miami, ale taky mělo status čistě výzkumného centra, což znamenalo méně neplánovaných rozptýlení. Stará budova portorické konzervárny prošla rekonstrukcí a přístavbou, aby se do ní vešla veliká, zčásti venkovní a zčásti krytá nádrž pro Dirka a Sally. Mohli teď přicházet a odcházet, jak se jim zachtělo. S mřížemi byl konec.

To bylo ostatně to nejmenší, co pro ně Alison s týmem mohli udělat, po tom, čím si všichni prošli. Delfíni drželi slovo a pravidelně se vraceli. Možná trochu i proto, že Dirk dostával královské porce potravy.

U stěny proti nádrži se vyjímal impozantní počítačový systém se stovkami blikajících světýlek. Mezisavčí interpretační systém, krátce IMIS, jim umožňoval komunikaci s Dirkem a Sally už nějakou dobu. Dnešní IMIS měl však proti svým začátkům víc než dvojnásobné rozměry. Poté, co se Alisonin

tým přestěhoval do Portorika, blíž k přirozenému životnímu prostředí delfínů, prošel systém IMIS rozsáhlým upgradem. Ve srovnání s nynějším výpočetním výkonem působily jeho počáteční schopnosti téměř starobyle. Lee Kenwood, šéf technologické stránky projektu, kvůli němu pravidelně propadal euforii. Alison a Chris si z něj často utahovali, že to vypadá, jako by se Lee chtěl předvádět před inženýry z NASA.

Technickým specifikacím nově upgradovaného IMIS Alison příliš nerozuměla, Lee jí dokázal vštípit jen to, že to souvisí s nějakými *teraflopy*. Pro ni to prostě znamenalo, že je větší a rychlejší. A i když zabíral dvakrát víc místa než předtím, Lee tvrdil, že je skoro osmkrát výkonnější. S množstvím dat, které IMIS předtím zpracoval za den, si teď poradil za několik hodin.

Sally doplavala blíž k podvodnímu mikrofonu. *Jak se máš Alison?*

„Já výborně," usmála se. „A ty?"

My dobře. Teď jsi připravená.

„Ještě ne, ale brzy."

Chris si s úsměvem usrkl z šálku. „Asi už se budeme muset rozhoupat."

„Vypadá to tak."

Já chci najíst.

Dirk se vznášel na místě a vyčkávavě mrskal ocasem. Alison se na něj zamyšleně zadívala, založila si paže na prsou a zavrtěla hlavou.

Jestli svými prvními výsledky svět překvapili, tak teď ho čeká rovnou šok.

2

Námořní letecké základně Pensacola na Floridě se neoficiálně přezdívalo „Kolébka námořního letectví“. Byla to první námořní letecká základna v zemi a zůstala jediná až do první světové války. Dnes sloužila jako základní výcvikové zařízení pro piloty a letecké důstojníky námořnictva, námořní pěchoty a pobřežní stráže. Sídlili tu také Blue Angels, slavná letecká akrobatická skupina námořnictva.

Námořní komplex Pensacola se rozkládal na území více než osmi tisíc akrů, zaměstnával třiadvacet tisíc vojáků a sedm tisíc čtyři sta civilistů. Nebylo překvapením, že se jednalo také o významné centrum moderního hi-tech námořního výzkumu a vývoje.

A poslední dva týdny to byl také dočasný domov komandérů Johna Claye a Steva Caesareho z Oddělení námořního vyšetřování.

Ti právě svižně kráčeli po leštěném povrchu dlouhé chodby v třetím patře budovy velitelství námořního vzdělávání a výcviku NETC. Na jejím konci dvojice zastavila u velkých bílých dveří. John Clay zaklepal a dveře se ihned otevřely

zevnitř. Clay a Caesare vstoupili a uviděli sedět za stolem kontradmirála Davida Einhorna, velitele NETC. Vedle něj stál hlavní námořní poddůstojník. Dvojice přerušila rozhovor a s výrazem očekávání se podívala ke dveřím. Poručík, který jim otevřel dveře, teď tiše a nenápadně vyšel ven a zavřel za sebou.

Einhorn je pozdravil přikývnutím. „Pánové, prý pro mě něco máte."

„Ano, pane," odpověděl Clay. Oba došli ke stolu, ale Clay udělal o krok víc a podal kontradmirálovi tenkou složku. „Dokončili jsme vyšetřování, pane. Tady je zpráva."

Einhorn si složku vzal, otevřel ji a přelétl očima první stránku. „Výpadek napájení? To má být vtip?"

Clay jen zavrtěl hlavou. „Ne, pane."

„Jak se proboha může zbláznit dron kvůli výpadku proudu?"

Tuhle reakci po pravdě čekali, zvlášť od Einhorna. Ostatně zprávu nahráli už před půl hodinou do online systému a poslali ji Einhornovi i svému šéfovi, admirálu Langfordovi. Osobní předání podepsaného výtisku už byla jen formalita. A soudě dle jeho reakce si už Einhorn elektronickou verzi stihl pročíst.

Einhorn je tu od začátku nechtěl. Pro něj byla porucha toho dronu prkotina. Vlastně pro celý jeho štáb. Ale stalo se. Zbrusu nový dron ztratil na dvanáct vteřin dálkové spojení s pilotem. Všichni měli pocit, že se vlastně nic nestalo, zvlášť když se pak spojení podařilo úspěšně obnovit, ale bylo to třeba vyšetřit. Ne proto, že by si námořnictvo dělalo velkou hlavu se spojením, ale kvůli tomu, co všechno se za těch dvanáct vteřin mohlo stát.

Před několika lety se Írán právě tímto způsobem zmocnil amerického dronu Predator. Íránci zablokovali satelitní spojení letounu s pilotem, který ho ovládal z Arizony. Děsivé na tom bylo, že se vůbec nepotřebovali nabourat do počítačového systému dronu. Stačilo jen, aby blokovali spojení tak dlouho, až letoun přešel do nouzového režimu, který mu nařizoval dostat se bezpečně na zem. Byla to díra v softwaru, prostě chyba.

Pentagon nehodlal znovu dopustit, aby se celý svět v televizi díval, jak íránští vojáci poskakují po tajné zbrani Spojených států v ceně čtyř milionů dolarů.

Clay si odkašlal a pokusil se to Einhornovi objasnit. „No, pane, chybu způsobilo kolísání energie na jedné ze základních desek dronu. Je to ta, která ovládá transceivery a antény. Podle nás je to designová vada hardwaru, protože se nám poruchu podařilo několikrát zopakovat."

Einhorn hodil složku na stůl a zjevně podrážděný se zaklonil do křesla. „Takže hackeři se do něj nenabourali?"

„Ne, pane."

„Přesně jak jsem tvrdil," ušklíbl se kontradmirál. „Říkal jsem, že vás sem posílají zbytečně."

Clay a Caesare se na sebe významně podívali. „Ehm," oslovil ho Caesare, „ono to ale neznamená, že se do něj *nemohli* nabourat… pane."

Einhorn se na Caesareho zamračil. Ti dva mu tu ještě chyběli. Potřeboval vést oddělení, mimochodem jedno z nejdůležitějších v námořnictvu, a vůbec se mu nelíbilo, že

tihle lidi od vyšetřování strkají nosy, kam se jim zachce. Ovšem to, že z nich Einhorn nebyl zrovna nadšený, ještě neznamenalo, že byl hlupák.

Neznal přesné důvody, ale věděl, že ti dva komandéři, co před ním teď stojí, podléhají přímo admirálu Langfordovi. A Langford byl prezidentův nový předseda Spojeného výboru náčelníků štábů. Nahradil ve funkci generála Griffitha, který se stal poradcem pro národní bezpečnost, poté co se tato pozice náhle uvolnila. A Langford teď mohl denně hučet přímo do prezidenta, takže Einhorn nehodlal dělat ani říkat nic neuváženého.

„A co tedy navrhujete?“ zeptal se Einhorn se zjevným sarkasmem.

Clay se kontradmirálovým tónem nezabýval. „Kompletní analýzu, včetně auditu hardwarového provedení a softwarového počítačového kódu.“

„Jak dlouho to bude trvat?“

„To nevím jistě, pane. Záleželo by na tom, jaké bychom měli zdroje.“ Clay věděl, že ať řekne, co řekne, Einhornovi se to stejně nebude líbit, a tak neříkal radši nic.

Einhorn zabručel a znovu zvedl složku. „Langford nám dá určitě vědět, co máme dělat dál. Myslím, že je to všechno, pánové. Děkuji za váš čas.“

Clay a Caesare lehce přikývli a obrátili se na patě. Došli ke dveřím a bez dalšího slova odešli.

Caesare za sebou zavřel a podíval se na Claye: „Už jsme někdy probírali, jak je naše práce příšerně nevděčná?“

„Každý týden," usmál se Clay. Chtěl vykročit za Caesarem po chodbě, ale zazvonil mu telefon. Zastavil, vyndal přístroj z kapsy a prohlédl si číslo na displeji. „To je Langford."

Přijal hovor: „Tady Clay." Pak dlouho poslouchal, a nakonec odpověděl pouze: „Ano, pane."

Caesare zvědavě povytáhl obočí. „To bylo stručné."

„Musíme najít nějakou konferenční místnost."

Po pravdě řečeno, admirál Langford po místu předsedy ani trochu netoužil. Ale co naplat, byl vysoký důstojník a požádal ho o to prezident. A taky měl trochu obavy, koho jiného by prezident oslovil, kdyby on odmítl. Zpočátku Langford trochu pochyboval, ale nakonec došel k závěru, že Carr disponuje dostatečnou odvahou i mravní silou, aby z něj byl solidní prezident. A to byly vlastnosti, které vyžadovala většina vojenských velitelů.

Na obrazovce před Clayem a Caesarem se vyloupl Langfordův větrem ošlehaný obličej. „Vidím, že zpráva o dronu už je v systému. Už jste mluvili s Einhornem?"

„Ano, pane," přikývl Clay. „Zrovna od něj jdeme."

„Jak se na to tvářil?"

Caesare se zazubil: „Byl nadšený!"

„To si dovedu představit." Langford se nemohl rozhodnout, jestli se má rozesmát, nebo obrátit oči v sloup. „Podívejte se na to tak: jestli vás přímo fyzicky nevyrazil z kanceláře, dá se to

považovat za úspěch. Asi je vám známo, že to není zrovna velký příznivce sekce vyšetřování."

„Všimli jsme si."

„Dobře," přikývl Langford a podíval se na hodinky. „Určitě se mi brzy ozve." Obrátil se zpátky ke kameře: „Ale pro vás teď posílám letadlo. Chci vás mít na palubě co nejdřív."

„Kam poletíme?"

„Brazílie. Stala se tam zvláštní věc. Berte to jako překvapení."

„Nesnáším překvapení," uchechtnul se Ceasare.

Clay se na něj otočil: „To je fakt, pane. Třeba jeho druhé manželství bylo v podstatě jedno velké překvapení."

Langfordovi se stočil koutek do nepatrného úsměvu. „Jen klid. Není to zásnubní večírek. Ale zdá se, že jsme hrdí majitelé nové ponorky."

Clay a Caesare vyčkávavě zamžourali do kamery.

„Včera večer brazilské námořnictvo u pobřeží Francouzské Guyany zadrželo ponorku. Ruskou. Třídy November."

Komandéři se zatvářili zmateně. „Třída November? Mysleli jsme, že už je dávno vyřadili z provozu."

„To my taky." Admirál se předklonil a opřel se o lokty. „Ale jak vidno, minimálně jednu ne. Všimli si jí před třemi dny a poslali za ní brazilskou Tikunu."

„A to ji *chytili*?" opáčil Clay. Dostihnout ponorku jedinou další ponorkou byl docela výkon.

Langford se jeho překvapení usmál. „No, požádali nás o malou pomoc. Takže Tikunu doprovodily dva naše čluny. Neoficiálně, samozřejmě."

„Ale co dělala November u Brazílie?“ zjišťoval Caesare. „Tak stará ponorka přece jen tak nevyrazí na vyhlídkovou plavbu.“

„Ne, to máte pravdu. Takže nevíme. Posádka mlčí. Všech sedmadvacet námořníků.“

„Sedmadvacet?“

„Základní posádka,“ potvrdil Langford.

Caesare povytáhl obočí. „Je to vůbec možné?“

„Evidentně ano.“

„Co na to říkají Rusové?“

„Ještě jsme se jich neptali,“ odpověděl Langford s úsměvem.

„Nechcete náhodou naznačit, pane, že s tou posádkou máme promluvit *my*?“

„Ne. Chci, abyste tam letěli a na tu ruskou ponorku se podívali. Podle těch fotek, co jsme dostali, je na palubě něco důležitého, a my chceme vědět co.“

3

Lee Kenwood byl z nové laboratoře nadšený. Mohl tu své systémy oddělit od hlavní pozorovací oblasti, takže konečně získal trochu prostoru, aby mohl pracovat na hardwaru pro nový projekt. A že to byl nějaký projekt.

Radost mu dělala i pomoc Juana Diaze, portorického počítačového mága, který teprve před pár lety dokončil studium na škole. Velmi rychle se učil a byl neuvěřitelně chytrý.

Lee a Juan se právě skláněli nad velkým stolem. Oba zvedli zraky, když Alison otevřela dveře a na chvíli vpustila dovnitř ryk pokřikujících dětí.

„Ahoj Ali," pozdravili jednohlasně. Lee stiskl tlačítko na klávesnici a díval se, jak se na monitoru zobrazují výsledky. Juan v ruce opatrně přidržoval nějaký velký přístroj připojený tenkým kabelem k počítači.

„Ahoj." Alison za sebou nechala zaklapnout dveře a došla k nim. „Jak to vypadá?"

„Celkem dobře. Většinu už jsme nahráli a vyzkoušeli. Podle mě by to mohlo být ve čtvrtek ráno hotové." Zvedl zrak od počítače. „Dirk a Sally se vrátili?"

„Jak jsi to poznal?“

„Za dveřmi to zní jako v zoo.“

Tou „zoo“ myslel asi čtyřicet nadšených ukřičených dětí. Alison a jejímu týmu se po přesunu do Portorika dostalo tolik mediální pozornosti, že se proměnili v něco jako místní celebrity. Dříve toho roku tým oficiálně zveřejnil přelomové výsledky překládacího systému IMIS a předvedl ho několika zpravodajským štábům. Zpráva se bleskově rozšířila a na akvárium se brzy sesypali lidi ze široka daleka, aby se přesvědčili na vlastní oči. Několik časopisů označilo rozvoj komunikace s delfíny za „počin století“ a v dalších dvou měsících dostali Alison a její tým stovky pozvání do televizních a rozhlasových pořadů. Bylo to až únavné, ale po tom, čím si prošli, to byla aspoň ze začátku vítaná změna. Když ale mediální pozornost ani po takové době neutichala, rozhodli se z americké pevniny odstěhovat – nejen kvůli výzkumu, ale i v zájmu vlastního duševního zdraví.

Bylo ale jasné, že pozornost je bude doprovázet, ať se vydají kamkoli, a Portoriko v tomto ohledu nebylo žádnou výjimkou. Jakmile se rozkřiklo, že se stará budova na jižní straně ostrova, nedaleko města Ponce, bude přestavovat na nové výzkumné centrum pro slavné „Dirka a Sally“, celý ostrov se zaradoval. Co však Alison a její spolupracovníky překvapilo, byla reakce portorických dětí.

V raných fázích výzkumu ještě ve Státech prováděl Alisonin tým na exkurzích spousty a spousty dětí, které přijely delfíny navštívit. Viděli hodně dětí upřímně nadšených, ale taky

spoustu těch, které to nezajímalo. Seděly někde stranou a civěly do mobilních telefonů. Alison to nejdřív připadalo zvláštní, a když to vídala pořád dokola, začalo ji to vysloveně deprimovat.

Světlou výjimkou byla jedna mimořádná třída páťáků z Hedrickovy základní školy v texaském Lewisville, a právě tu jí portorické děti hodně připomínaly. V Portoriku byly všechny děti u delfínů v naprostém transu. Od tlustého skla se ani na chvíli neodlepil jediný dětský obličej. Děti byly k neutišení, a v Alison a ostatních to nevyhnutelně vyvolávalo reminiscence těch vzrušených časů v počátcích projektu. A tak se rozhodli, že na oplátku připraví pro děti něco mimořádného.

Nápad dostala Alison a svěřila se s ním Leemu a Juanovi. Zabralo to nějaký čas, ale podařilo se jim sestavit menší překladový server pro návštěvníky. Měl mnohem chudší slovník než gigant IMIS a neuměl překládat nová slova, ale dával dětem příležitost k něčemu fantastickému: stoupnout si před vodní nádrž a doopravdy si popovídat se živým delfínem.

Alison si pamatovala, jak se na děti ťukající do klávesnice dívala poprvé. Měla pocit, že některé z nich snad samým vzrušením puknou. A bylo to nakažlivé: ani Dirka a Sally nikdy neviděla tak nadšené. Vždycky zůstávali a povídali si s dětmi hodiny a hodiny, dokud neodešlo i to úplně poslední.

Dirk a Sally teď byli volní a mohli si přicházet a odcházet podle libosti. A tak, vždycky když se objevili, Alison a její spolupracovníci honem obvolali nedaleké školy a domlouvali

narychlo návštěvy. Ani děti, ani delfíni přitom nikdy neprojevili sebemenší známky únavy. Byla to vážně „zoo“ a Alison ji zbožňovala.

„Mimochodem,“ přerušil její myšlenky Lee. „Mluvila jsi s DeeAnn? Sháněla se po tobě. Myslím, že od tebe odpoledne chtěla pomoct.“

„Ne. Zajdu za ní.“

Lee jen přikývl a otočil se zpátky k Juanovi, který mu ukazoval něco na monitoru. Alison byla na odchodu, když jí zazvonil telefon. Podívala se na displej a ihned hovor přijala.

„Ahojky,“ uculila se do telefonu nesměle.

„Ahoj,“ pozdravil ji hluboký hlas na druhém konci.

„Jakpak se máš?“

Instinktivně se odvrátila od Leeho a Juana, kteří se začali významně chechtat. Lee si složil dlaně k ústům. „Vyřiď, že pozdravujeme.“

Posunkem mu naznačila, aby mlčel, a otočila se k nim zády. „Promiň.“

John Clay se pousmál. „Já se mám fajn. A ty?“

„Docela dobře. Zrovna jsem Leemu a Juanovi radila něco kolem počítačů.“

Clay se zasmál. „To si dovedu představit.“

„No dovol,“ předstírala uraženost. „V těchhle věcech se vyznám! Mám doma toaster. A kde vůbec jsi?“

„Ehm, v letadle.“

Alison se podívala na hodinky. „Už? Myslela jsem, že poletíte až večer.“

„No, to jsem ti chtěl říct… Bohužel se něco objevilo, takže nestihnu dorazit."

Alison posmutněla. „Škoda. Moc jsem se na tebe těšila."

„Já vím. Mrzí mě to. Taky jsem se těšil. Doufám, že to nebude nadlouho."

„A kam vlastně letíte?"

„Do Brazílie," odpověděl Clay. „Je to od vás za rohem."

„Povíš mi, co tam?"

„Bohužel ne. Pojďme se tvářit, že letím hledat romantická místa na dovolenou."

„Za chvíli to bude rok."

„Já vím."

Jasně že víš, pomyslela si. Tenhle chlap nikdy nic nezapomínal. Jeho hlava byla jako ocelová past. Vlastně ji to pořád udivovalo. Nejenže uměl *naslouchat*, ale navíc si to, co mu řekla, opravdu pamatoval – déle než deset vteřin.

Alison si musela přiznat, že John Clay vůbec nebyl takový, jak si myslela, když se setkali poprvé. Pracoval pro námořnictvo, armádní složku, kterou z duše nenáviděla. Totiž, aby byla úplně upřímná, nenáviděla všechny armádní složky. Ale pak se ukázalo, že tenhle chlap není jen mariňácký zelený mozek. Vlastně nebyl ani chlap; byl v dobrém slova smyslu anomálie. Chytrý, pozorný a taky nechutně hezký. Ta jeho ramena!

„Fakt je mi to líto, Alison." Letadlo se rozjelo na ranvej a Clay začal v sedadle nadskakovat. „Zavolám ti zítra nebo pozítří, dobře?"

„Dobře," odpověděla Alison, pořád trochu posmutnělá. „Buď opatrný."

„To vždycky."

„Ahoj." Ukončila hovor a mlčky se dívala do displeje.

„Chápu to tak, že nepřijede," řekl za ní Lee.

Povzdychla si a nechala mobil vklouznout zpátky do kapsy. „Ne."

Letěli Gulfstreamem III C-20, který dorazil na základnu ani ne půl hodiny po videohovoru s Langfordem. Clay si vypnul telefon, zavřel oči a lehce vtiskl hlavu do kožené opěrky. Zklamání v Alisonině hlase ho mrzelo.

Seděl dlouho bez hnutí. Pak zvedl ze stolku složku s kopií zprávy o ruské ponorce a začal v ní znovu listovat. Mlčel a přemýšlel.

Jako první promluvil Caesare. „Nemůžu přijít na to, co by v Brazílii mohlo zajímat ruskou ponorku, a ještě tak starou?"

„Přemýšlím o tom samém. Rusko má s Brazílií docela dobré vztahy, tak proč takové tajnosti?"

„Tajnosti člověk obvykle dělá, když se schovává."

„Ale před čím by se tam schovávali?" uvažoval Clay. „A proč v ponorce staré padesát let, která je pro celý svět už dávno vyřazená z provozu?"

„Možná právě *proto*, že je pro celý svět dávno vyřazená," odtušil Caesare s nádechem sarkasmu. Napil se z láhve piva.

„Ale kdybych já byl Rus a chtěl provádět něco tajně, určitě bych to nedělal v ponorce třídy November. Jsou hrozně hlučné."

Clay zaklonil hlavu a nepřítomně se zahleděl do stropu. „Brazílie má druhé největší námořnictvo na amerických kontinentech. Jejich flotila a infrastruktura je obecně známá. Co by tam Rusové mohli zjišťovat?"

„Taky je divné, že nic neřekli."

„Přesně. Kdyby Rusko chtělo ututlat něco tajného, taky by se odtud snažilo posádku co nejdřív dostat, ne?"

„Ledaže by si mluvením mohli přihoršit." Caesare si zadumaně prohlížel nakloněnou láhev. „Ale proč si teda něco nevymyslí? Tak to vlády dělají v jednom kuse."

„To je fakt. Ale znamená to, že se ptáme pořád na to samé. Co je zajímalo zrovna na Brazílii?"

Caesare postavil láhev do držáku a sklopil si sedačku. „Třeba to má mnohem jednodušší vysvětlení."

Clay zvědavě vyčkával.

„Možná je jejich navigační důstojník idiot."

Clay se zasmál. V tu chvíli dvouproudové motory Gulfstreamu dosáhly maximálního tahu, pilot uvolnil brzdy a letadlo se nečekaně rychle rozpohybovalo. Přejelo ranvej, získalo rychlost a pak se hladce vzneslo do vzduchu.

Clay se díval na zem, která se rychle vzdalovala, a snažil se uvolnit a odpočívat. Ale nemohl vyhnat z hlavy jednu věc. Nepříjemnou, dotěrnou otázku, na kterou měla být ve zprávě odpověď, a nebyla.

4

Alison zamířila z laboratoře zpátky dolů. Byla zklamaná, že se s Johnem neuvidí, ale malému kousku jejího já se vlastně ulevilo. Chodili spolu už rok, ale kvůli jejímu odchodu z pevniny a náročné práci obou dvou spolu v poslední době netrávili moc času. Jejich vztah se vyvíjel pomalu a Alison si musela přiznat, že se začíná cítit trochu nejistě. Proto se na další setkání sice těšila, ale zároveň byla nervózní. Konečně se totiž odhodlala zavést řeč na téma vzájemné „výhradnosti".

Ale teď na tom nezáleželo. Rozhodla se radovat, že dostala odklad, a ochotně to téma vytěsnila kamsi na okraj vědomí.

Sešla ze schodů a pokračovala novou kamennou chodbou kolem obří nádrže se slanou vodou. Cestou musela zastavit a s úsměvem se pokochat pohledem na desítky dětí nalepených na skle. Vedle nich stál Chris a pouštěl děti po jednom ke klávesnici, kde mohly něco napsat Dirkovi a Sally. Velký monitor nad jejich hlavami zobrazoval každou otázku tak, aby ji viděli všichni. Chlapec, který stál před klávesnicí právě teď, vypadal tak na osm let. Alison si přečetla na monitoru jeho otázku a usmála se: *Jak vysoko do vzduchu umíte vyskočit?*

To byla výzva. Přesně věděla, co přijde: jakmile zprávu vyslechl Dirk, vystřelil jako šipka, obeplul nádrž a vyrazil vzhůru. Vymrštil se vysoko nad hladinu a děti šílely.

Alison se zazubila a šla dál. Minula rozlehlou stěnu plnou hučících serverů, jež tvořily nový distribuovaný počítačový systém IMIS. Všechny přístroje byly uložené v klimatizovaných skleněných skříňkách, kterých tu byly desítky.

Zatočila za roh a zamířila do druhé poloviny komplexu. Tato chodba byla delší a tmavší, ale vedla do světlého otevřeného prostoru, který měl po pravé straně prosklené stěny. Oproti delfíní nádrži byly podstatně vyšší a ohraničovaly simulovanou přírodní divočinu. Zbytek habitatu byl obehnaný stejně vysokými, ale betonovými zdmi. Uprostřed leželo velké umělé úbočí, jehož klesající svah zdobil hustý listnatý porost čítající i různě velké dalbergie a ibogy. Zemi porůstaly stovky druhů hustých křovin a z nerovného úbočí se klikatil malý umělý potůček. Vysoko nad zemí celý džunglový habitat ohraničovala široká střecha vyrobená z hustého pletiva. Byla to dokonalá, nebo *téměř* dokonalá replika afrického deštného pralesa na půl akru rozlohy.

Po celém obvodu obezděné oblasti byly po třiceti metrech rozmístěné kamery s čidly pohybu a vysokým rozlišením, odolné vůči vlivům počasí. Dohromady zachycovaly skoro každý decimetr uzavřeného habitatu a zaznamenávaly nepřetržitý živý přenos. Jejich data v digitální podobě pak tlustý kabel odváděl zpátky do centra budovy, kde vstupovala do IMIS.

Alison zamžourala přes ohromnou skleněnou zeď a zjistila, že ta, kterou hledá, už je uvnitř. DeeAnn Draperová, starší tmavovlasá žena v lehkém khaki oblečení seděla v podřepu vedle mladé gorilí samičky.

Alison se podívala na monitor nejbližší kamery, která automaticky přiblížila a zaostřila obraz. Dvojice si právě hrála ve stínu jedné z vyšších dalbergií. Každý jejich pohyb, výraz tváře, zvuk i gesto, které při hře předvedly, se zaznamenávaly, rozkládaly na jednotlivé obrazové snímky a ukládaly do nepředstavitelně obrovských datových úložišť IMIS.

Tento sběr dat se v podstatě velmi podobal prvnímu výzkumu s Dirkem a Sally. Komunikace s primáty se ale od mořských savců dost výrazně lišila, a právě tyto rozdíly si vyžádaly důkladné přepracování některých částí programového kódu IMIS. Prvním a největším rozdílem byl zvuk. Na rozdíl od všeobecného přesvědčení byly totiž gorily velmi mlčenlivý druh. Používaly jen omezený počet ústních zvuků. Místo toho se převážná většina jejich komunikace odehrávala v gestech a složitých výrazech obličeje. A z toho pramenily velmi odlišné požadavky pro zachycování jazyka.

DeeAnn byla odbornice na slovo vzatá. Centrum a své delfíny měla pod palcem Alison, ale co se týkalo výzkumu primátů a goril, DeeAnn Draperová se jí naprosto vyrovnala. Alison byla šťastná, že ji ve svém týmu může mít.

Právě teď seděla DeeAnn v habitatu s Dulce v tenké černé vestě přes khaki košili. Výraz *Dulce* znamenal ve španělštině „sladká“ a na malou tříletou gorilu dokonale seděl. Samička se

světlehnědýma očima a tmavými vystouplými pysky, které se neustále usmívaly, seděla na zemi a hravě ukazovala na DeeAnn. Naklonila hlavu a vydala krátký zvuk podobný zasmání.

Habitat byl tak velký, že klasické reproduktory by tu byly nepraktické. Proto byl ve speciální vestě, kterou nosila DeeAnn, zabudovaný miniaturní reproduktor. Přeložená Dulcina slova do něj přicházela ve formě mechanického počítačového hlasu IMIS. *Já ráda hraju.*

DeeAnn se usmála a napodobila Dulcin pohyb. „Já si taky ráda hraju." IMIS za necelou vteřinu přetlumočil její slova pro Dulce. Podobný zvuk vyšel opět z její vesty.

Dulce našpulila pysky, tiše zafrkala a zamávala vyčouhlou paží nad hlavou. *Já chci hrát na honěnou.*

DeeAnn si vyslechla překlad a unaveně se usmála. „Už zase?"

Dulce energicky přikyvovala a roztáhla pusu do širokého zubatého úsměvu. Viděla DeeAnn na očích, jak se snaží změnit téma.

„Pojďme si hrát na počítání."

Dulce hravě zavrtěla hlavou a znovu promluvila. *Ty jsi hloupá.*

DeeAnn se jen usmála. Nebyla hloupá; byla utahaná. V habitatu bylo skoro osmatřicet stupňů. Věděla, že jestli tam bude muset ještě chvíli pobíhat, bude schopná hrát si leda na mrtvou. „Pojďme počítat," zopakovala. Malý reproduktor na její hrudi zavibroval a vyprskal gorilí verzi věty. DeeAnn zvedla ruku se čtyřmi prsty a zeptala se: „Kolik to je?"

Dulcin úsměv trochu povadl. Sotva se na DeeAnn podívala a odpověděla předením a tichým zakňouráním: Čtyři. Teď hrajeme na honěnou.

DeeAnn si povzdychla a rozhlédla se. Všimla si, že z druhé strany skla se na ně dívá Alison, a úlevně se usmála. Ukázala za sklo: „Kdo to je, Dulce?“

Dulce se otočila za DeeAnniným prstem. Okamžitě se rozzářila: *Alison!* Vyskočila ze sedu a na sevřených pěstech se rychle přiblížila ke sklu. Položila na něj tmavou dlaň a hravě s ní zaklepala na stěnu. Takhle vždycky vítala lidi na druhé straně.

Alison se na Dulce usmála, předklonila se a taky poklepala na sklo. Počkala chvíli, až k nim dojde DeeAnn se svou vestou, a potom teprve řekla: „Dobré ráno, Dulce.“

„Ahoj Ali,“ pozdravila ji DeeAnn.

„Ahoj. Lee říkal, žes mě hledala.“

Než DeeAnn stihla odpovědět, reproduktor na vestě vydal hlasitý tón. Byl to signál, že poslední větu se nepodařilo přeložit. DeeAnn instinktivně stiskla malé tlačítko, kterým systém pozastavila.

„Jo, chtěla jsem ti na odpoledne sebrat Kelly, aby nám pomohla se skupinovými překlady. Lee říkal, že ten včerejší problém už vyřešil, tak jsem to chtěla zkusit znovu.“

„Jasně,“ podívala se Alison na hodinky. „Myslím, že tak za půl hodiny bude krmit Dirka a Sally. Pak ji sem hned pošlu.“

„Díky.“ DeeAnn se na Alison vyzývavě zašklebila: „Půjdeš dovnitř a dáš si pár koleček s Dulce?“

Alison se zasmála. „To bych ráda, ale musím dohlédnout, aby ve čtvrtek bylo všechno hotové. Bude to velký den," dodala a mrkla na kolegyni.

„Jasně. Užij si to." DeeAnn jí zamávala, otočila se ke sklu zády a znovu stiskla tlačítko na vestě. Podívala se na Dulce, která se na ni z dálky významně zubila. „Dobře, tak ještě jednou."

Alison sledovala, jak DeeAnn vyráží na další beznadějný hon za Dulce. Lee a Juan, samozřejmě s pomocí IBM, opět odvedli kus práce. Mobilní jednotka ve vestě byla úžasná. Fungovala bezdrátově kdekoli v dosahu systému IMIS. Ale i přes svou genialitu působila skoro všedně ve srovnání s vylepšenou verzí, na které Lee s Juanem pracovali teď: ta byla totiž navíc i vodotěsná.

5

Dulce seděla na zemi proti DeeAnn a hleděla na velkou tabuli. Ohnula štíhlé hnědé nohy a tlustými prsty otočila pod tabulí dřevěné kolečko. Tuhle hru vyvinula DeeAnn k výuce barev a tvarů.

Velký dřevěný ciferník se zastavil nad červeným trojúhelníkem a Dulce si vesele zatleskala. Měla ráda trojúhelníky. Dulce radostně vstala a zamávala paží nad tabulí. Popadla do tmavých dlaní správný kousek a posunula ho na místo určené pro červený trojúhelník. Nato zvedla hlavu a šťastně se zazubila od ucha k uchu.

„Výborně, Dulce," zatleskala jí i DeeAnn.

Dulce si vestoje prohlédla tabuli a pak ukázala na DeeAnn.

Teď ty, teď ty, ozvalo se ze zabudovaného reproduktoru ve vestě.

DeeAnn se s úsměvem předklonila. „Já vím. Já vím." Natáhla se k ciferníku a rozpohybovala ho. Zastavil na černém kruhu. Dulce se zarazila a zavrtěla hlavou.

Ne dobré.

DeeAnn otevřela pusu a předstírala urážku. Nato se Dulce začala zase smát. Když už se DeeAnn nedokázala ubránit úsměvu, Dulce přeskočila tabuli a přistála jí rovnou v klíně.

Dulce zakňourala a ovinula kolem ní dlouhé paže. *Já miluju maminku.*

DeeAnn opětovala její objetí a něžně přitiskla čelo k tomu gorilímu. „Já tě taky miluju."

Dulce byla samozřejmě dost chytrá, aby chápala, že není člověk, ale DeeAnn byla jediná mateřská osoba, kterou kdy poznala. Nebo aspoň kterou si pamatovala.

DeeAnn se o Dulce starala už v době, kdy se přestěhovala za Alison a jejím týmem do Portorika. Když Dulce našla, byl mláděti teprve necelý rok a půl. Teď, skoro o dva roky později, si byly blízké jako matka s dcerou. Všechno nasvědčovalo tomu, že Dulce na své hluboké trauma stihla zapomenout. Její fyzická náklonnost naznačovala, že začala opět důvěřovat svému okolí. Většina goril nebyla zdaleka tak příchylná – v takové blízkosti dokázaly být naopak vysloveně nebezpečné. Ale Dulce byla jiná. Na svou velikost byla od přírody hodně silná, ale taky v sobě měla něžnou stránku, díky které se podobala člověku víc než všechny gorily, které kdy DeeAnn poznala.

A že jich nebylo málo. DeeAnn Draperová pracovala několik let v jižní Kalifornii se slavnou gorilí samicí Koko. Ta se v polovině 90. let proslavila po celém světě tím, jak dokázala ovládnout znakový jazyk. V oblasti komunikace mezi primáty znamenala Koko úžasný krok dopředu. Ale jestli to u ní byl krok, u Dulce to byl přímo skok.

Znakový jazyk znamenal fantastický úspěch, ale IMIS všechno změnil. DeeAnn přišla do výzkumného centra, aby vyvrátila argumenty skeptiků proti Koko. Ale ani když viděla skutečnou interakci mezi Alison a Sally, nikdy by se nenadála, že IMIS převrátí její komunikaci s Dulce naruby.

A přesně to se stalo. Trvalo to několik měsíců, než IMIS překonal jazykovou bariéru, ale potom už to šlo ráz na ráz.

DeeAnn mládě pustila a Dulce se vydala zpátky k tabuli, kde ukázala na dřevěnou šipku. *Teď já, teď já.*

„Já vím," přikývla. „Jsi na řadě."

Kelly Carlsonová dorazila asi za hodinu s několika kilogramy hlávkového salátu, celeru a kapusty pro Dulce. Vyťukala do panelu na protější zdi své číslo, otočila se zády k velkým skleněným dveřím do habitatu a počkala, až se zámek s cvaknutím odemkne. Potom zatlačila zády do dveří, protáhla se jimi i s objemnou krabicí a nechala je za sebou zaklapnout.

Proti většině osazenstva, které Alison najala, Kelly ze všeho nejvíc připomínala uragán. Atraktivní štíhlá žena s dlouhými blond vlasy byla mimo jiné bývalá instruktorka potápění, lodní kapitánka, soukromá šéfkuchařka a turistická průvodkyně. Vyrostla v karibských tropech a na rozdíl od mnoha lidí, kteří na ostrovech nakonec začali trpět klaustrofobií, neměla nejmenší chuť odtud odejít. Byla závislá na sluníčku a chytrá jako liška.

Kelly mrkla na DeeAnn a pak se otočila na Dulce, která už byla na nohou a vzrušeně se pohupovala dopředu dozadu. Popadla víko krabice a nechtěně ji Kelly málem vytrhla z náruče.

„Klid, zlato," usmála se Kelly a jemně položila krabici na zem. Podívala se, jak se do ní Dulce vrhla, a obrátila se na DeeAnn. „Ali říkala, že si budeme zase hrát ve skupině."

„Díky, ano. Třeba za půl hodiny?"

„Jasně," přikývla Kelly. „Za chvíli jsem zpátky. Jen zařídím pár maličkostí na člunu."

DeeAnn si na měkké zemi sedla na paty a dívala se, jak Dulce obědvá. Pak do ní rychle hravě strčila, až se Dulcino drobné dvacetikilové tělíčko svalilo z nohou na zadek. DeeAnn rychle popadla z krabice kousek celeru a zakousla se do něj. Dulce vytáhla vlastní kousek z pusy a pátravě si ji prohlížela. Když si DeeAnn znovu ukousla a legračně se zašklebila, Dulce na ni zafrkala a začala se smát.

Lee jejich interakci pozoroval na monitoru v nedaleké laboratoři. Dokončili s Juanem diagnostiku nové vesty a teď čekali, až se nahrají všechna data.

Nesledoval DeeAnn s Dulce v přímém přenosu. Prohlížel si předchozí segmenty videa zaznamenané systémem IMIS. Měl totiž problém. Velký problém.

Na pravé straně monitoru vedle sledovaného videa měl otevřené okno s podrobnými informacemi systémového

protokolu. Když kliknul na určitý zápis v protokolu, systém mu zvýraznil odpovídající část videa a soubor měnících se obrazových bodů, tedy oblast, na kterou se IMIS při nahrávání zaměřoval.

Lee si dal ruku před pusu a poklepával si prstem na tvář. Snažil se pochopit, v čem je problém. Některé záznamy a videosekvence spolu nesouhlasily, a on ani za nic nemohl přijít na důvod. Stávalo se to totiž tak zřídka, že problém nedokázal ani predikovat, natož reprodukovat. A to pak bylo těžké něco opravovat. Dokud nedokáže izolovat příčinu, nebo aspoň nějaký její spolehlivý ukazatel, je řešení problému v nedohlednu.

Byl z toho čím dál nervóznější. Začínalo to totiž vypadat, že v novém programovém kódu IMIS je nějaká závažná chyba. Stejně jako u původního systému jim s programováním kódu celého systému, včetně algoritmů založených na umělé inteligenci, pomáhala IBM. Když se ale rozhodli začít vedle delfínů studovat i primáty, znamenalo to komplikaci, která si vyžádala přeprogramování části systému.

Primáti byli mnohem expresivnější a převážná většina jejich komunikace probíhala na daleko subtilnější úrovni. Typickým příkladem projevu, který IMIS u Dirka a Sally vůbec nemusel sledovat, byly výrazy obličeje. Delfíni zkrátka neměli všechny ty obličejové svaly jako lidé a primáti. IMIS proto sledoval všechno ostatní – hvízdání, cvakání, dokonce fyzické pohyby. Zaznamenat je a důkladně zpracovat trvalo celé roky. Ale z technologického hlediska se dalo říct, že prvotní snahy

o přeložení delfíního jazyka byly v jistém ohledu prostě *jednodušší* než u primátů.

Jenže se současnými problémy byl všechen pokrok, kterého IMIS dosáhl s Dulce, pochybný, a Lee to dobře věděl. Pokud klesla přesnost, třeba i jen o deset procentních bodů, znamenalo to, že může být kvůli vzájemným vazbám chybně interpretováno mnoho dalších slov. Vědecké metody byly prostě striktní, a Lee cítil, jak mu před očima roste potenciální rozkol.

Díval se, jak protokolem roluje další červený chybový řádek. Opřel si záda a nervózně zavrtěl hlavou.

6

Let do Belému v brazilském Pará trval pět a půl hodiny. Zbývaly jen necelé dvě hodiny, než slunce zapadne za vzdálené zelené hory na západě.

Letadlo se naklonilo doprava a začalo se připravovat k přistání. Na zemi pod ním hrálo všemi barvami svých domů město Belém, založené roku 1616 jako první evropská kolonie na řece Amazonce. Clay si ze svého sedadla prohlížel neproniknutelnou zelenou tropickou krajinu, která se táhla, kam až oko dohlédlo. Lesy byly tak svěží, že téměř zářily. Clay si vzpomněl na něco, co si kdysi přečetl – že jihoamerické lesy produkují přes dvacet procent světového kyslíku. S tím neuvěřitelným výhledem, který se mu naskytl, nebylo těžké tomu věřit.

Jižní Amerika, rozlohou čtvrtý největší kontinent na světě, byla domovem mnoha nejexotičtějších živočichů a nejúchvatnějších přírodních úkazů planety. Ležel tu největší deštný les i nejvyšší vodopád světa. Byl to obrovský, mystický svět, který zůstal téměř zcela neprobádaný až do počátků dvacátého století. A to se říkalo, že mnoho jeho skrytých tajemství na objevení teprve čeká. To, za kterým sem přiletěli Clay s Caesarem, bylo

ale vyrobené lidskou rukou a tiše se pohupovalo v přístavišti Val-de-Cães jen pár stovek metrů pod nimi.

Ponorka byla od chvíle, kdy připlula do přístavu, přísně střežená. Její ruskou posádku ihned odvedli k výslechům, ale podle Langforda nebyla zrovna sdílná.

Caesare, který už nějakou dobu pochrupoval vedle Claye, zachroptěl tak nahlas, že se polekaně probudil. Zamrkal, protřel si rukama oči a chvíli zmateně zpracovával klesání letadla. „To už jsme tady?"

Clay se uculil. Konečně odlepil oči od okna a posbíral si ze stolku papíry. Sklepl je do úhledné hromádky a uložil zpátky do složky, kterou pečlivě zasunul do batohu.

Caesare nahlas zívl, předklonil se a nechal narovnat opěradlo kožené sedačky zpátky do vzpřímené polohy. Podíval se na hodinky. „Půl páté. Měli bychom sebou trochu hodit."

„Víš, co je zajímavé? V té zprávě se vůbec nemluví o tom, jak ponorku zadrželi."

„Jo, taky jsem si toho všiml."

„Nevíme, kdo se toho účastnil, co k tomu použili, jestli navázali nějakou komunikaci."

„Přesně," odpověděl Caesare. „Já bych hádal sonobóje, ale dost by pomohlo vědět, jestli byly aktivní, nebo pasivní."

„A taky čí bóje to byly," dodal Clay.

Caesare povytáhl obočí. „Ty myslíš, že nebyly brazilské?"

„Nevím. Brazilci používají hodně starších detektorů magnetických anomálií. Bóje mohly být jejich, ale taky mi připadá, že tam naše čluny byly nějak moc rychle."

„Jako… by tam už čekaly."

„Možná, a možná taky ne. Buď tady už byly, nebo se sem přesouvaly pár dní. A v tom případě si říkám…"

Caesare dokončil myšlenku za něj: „Jak dlouho už o té ruské ponorce věděli?"

Sotva ti dva vystoupili z letadla, obklopil je letní žár a nesnesitelná vlhkost vzduchu, která vyvolávala pocit, jako by se potili. Svižně přešli rozpálenou přistávací dráhu s batohy zavěšenými na ramenou a kufry v rukou.

Na americké poměry bylo letiště malé. Na vzdálené straně dráhy se osaměle tyčila stará budova terminálu lesknoucí se kovem a sklem. Když se k ní Clay s Caesarem blížili, zpoza rohu budovy se vyřítilo tmavozelené Humvee a zastavilo u nich téměř smykem.

Vyskočil z něj mladý praporčík a přiběhl k nim s omluvným výrazem v tváři.

„Komandéři," oslovil je se silným portugalským přízvukem. „Moc se omlouvám za své zpoždění." Před nimi se prudce zastavil s rozpačitým výrazem, zřejmě přemýšlel, jestli jim neměl nejdřív zasalutovat. Caesare byl k němu blíž, usmál se a natáhl k němu ruku. Praporčík se s úlevou uvolnil a potřásl rukou nejdříve Caesaremu, potom Clayovi. „Jsem praporčík Costa. Mám vás odvézt. Můžu vám pomoct se zavazadly?"

„Těší mě, praporčíku Costo," potřásl mu rukou Caesare. „Ne, zvládneme to sami."

Costa přikývl, rychle se otočil k autu a popoběhl o pár kroků dopředu, aby jim otevřel zadní dveře. Dvojice došla k autu a rovnou si hodila zavazadla dovnitř. Clay si sedl na místo spolujezdce a Caesare se usadil za něj. Potěšilo je, že klimatizace byla puštěná naplno.

Costa otevřel dveře řidiče, natáhl se k nim a podal každému jednu láhev vody. Clay mu poděkoval a Caesare hvízdl: „Koukni na to. Začínám si připadat důležitě."

Praporčík jen kývl a nasedl vedle Claye. Zabouchl dveře a okamžitě rozjel auto. „Letělo se vám dobře?" Otočil vůz a zamířil zpátky za starý terminál.

„Jo, díky," odtušil Clay s pohledem upřeným z okna. Základna vypadala starší, než čekal. Nebo ani ne starší, spíš zchátralejší. Dál na jiné ranveji přistávalo další letadlo, které působilo komerčním dojmem. Letiště se tedy zjevně používalo. Costa přejel pruh rozbitého asfaltu, až všichni nadskočili v sedadlech, a ocitli se na hlavní silnici.

„Vezmu vás nejdříve k ponorce, ano? Ještě před odjezdem do hotelu."

„Jak dlouho tu je?" zeptal se ze zadního sedadla Caesare.

„Ehm… dva dny," odpověděl Costa a přejel do vedlejšího pruhu. Významně se podíval do zpětného zrcátka: „Je to hrozně tajné. Jste tu jediní Američani."

„Proč takové tajnosti?" zjišťoval Clay, i když odpověď předem znal. „Co když ji někdo uvidí ve vodě?"

Costa se s úsměvem rozjel přes široký most nad jedním z přítoků napájejících nejširší úsek Amazonky. „Jo, lidi by ji mohli vidět, a pak by měli moc otázek. Kdyby byla pořád *tady*."

Clay se ohlédl přes rameno na Caesareho, který zvědavě nakrčil čelo. „Takže, Costo," změnil raději téma. „Jak dlouho už jste u námořnictva?"

„Devět let. Táta a děda byli taky námořníci, oba na bitevních lodích, a pradědeček byl hrdina za Revoltas da Armada. Jsme…," zamyslel se nad správnou formulací, „vojenská rodina."

Clay s úsměvem přikývl. „Vaše rodina na vás musí být hrdá."

Costa přikývl a málem se uculil. „Ano, jsou hrdí na svého Enriqua."

Ponorka nebyla zrovna za rohem. Přestěhovali ji po jedné menší řece skoro půl hodiny cesty na sever a uvázali u velmi staré, na pohled opuštěné konzervárny. Vypadalo to tam ještě mnohem hůř než na základně, kde přistálo letadlo. Polorozpadlé budovy kolem továrního přístaviště vypadaly tak zchátrale, jako by se chystaly každou chvíli spadnout.

Costa přejel starý dřevěný most, který pod tíhou auta zasténal. Hlídali ho dva ozbrojení vojáci. Na druhé straně ještě projeli téměř celý přístav a zpomalili až u jedné z posledních

budov. Tam Costa konečně zastavil Humvee a posunul řadicí páku do parkovací polohy.

Vylezli z auta a Caesare šťouchl Claye do boku. Ukázal vzhůru k baldachýnu vysokých juvií. Obě strany přístaviště lemovali tmavozelení velikáni s hustým, rozložitým větvovím, které sahalo do výšky nejméně třiceti metrů. „Pěkné místečko. Žádné satelitní snímky."

„Velmi praktické."

Vykročili za Costou po rozdroleném betonovém chodníku mezi dvěma budovami, který je dovedl na prostranství s několika zaparkovanými vojenskými auty. Z vody nehnutě vystupovala ruská ponorka a kolem ní se pohybovalo několik brazilských vojáků v pracovních uniformách.

Jakmile Clay s Caesarem spatřili plavidlo v celé jeho kráse, zůstali oba jako na povel stát. Costa si toho všiml a tázavě si je prohlížel.

Clay s Caesarem se na sebe beze slova podívali. Dlouho bylo ticho, až se Clay obrátil zpátky na Costu: „Potřebujeme si zavolat."

7

Admirála Langforda u stolu vyrušilo vyzvánění. Narychlo ukončil druhý hovor a přepojil se na zvláštní telefonní linku.

„Ano," ozval se.

„Pane, volá vám John Clay."

Langford se podíval na hodinky a opřel se lokty o prostornou desku stolu. „Spojte mi ho." Počkal na známé cvaknutí na lince a potom promluvil. „Clayi?"

„Dobrý den, admirále."

„Jste s Caesarem na místě?"

„Ano, pane, kousek na sever od Belému. Právě jsme dorazili."

„Dobře. Už víte něco o tom Novemberu?"

„No, pane," pravil Clay s očima upřenýma na ponorku, „rozhodně je to sovětská třída, ale není jaderná… a není to November."

„Není?"

„Ne, pane. Je to Beluga."

Langford na druhém konci linky strnul. „Řekl jste Beluga?"

„Přesně tak, pane. Jako Forel."

„*Forel?!* Clayi, jste si jistý?“

Clay se otočil na Caesareho, který právě pozoroval trojici mužů stojících na ponorce. „Jsem. A, pane… je natřená namodro.“

„Kristepane.“ Langford se zhluboka nadechl a svezl se do opěradla. „Teď mě dobře poslouchejte, Clayi. Právě mi volali z ministerstva zahraničí. Brazilská vláda se najednou rozhodla, že už o naši pomoc nestojí. Staví nám do cesty jednu překážku za druhou, takže si myslím, že kromě vás dvou už tam nikoho dalšího nedostanu. Ale hlavně je podle mě jen otázka času, než hlavounům dojde, že už tam jste. Pak vás odvezou zpátky na letiště, nasadí vám dva pěkné brazilské klobouky a pošlou vás zpátky domů.“

Clay nenápadně koukl po Costovi, který trpělivě čekal o tři metry dál. „Chápu.“

„Takže jestli je to Forel,“ pokračoval Langford, „měli byste se na ni hodně rychle podívat, než jim stihne zavolat někdo shora.“

„Rozumím.“

Langford se znovu předklonil nad stůl a sevřel sluchátko v ruce. „Na té ponorce je něco, co před námi chtějí utajit. Takže rychle na palubu a prošmejdit ji, co to půjde!“

„Ano, pane.“ Clay ihned zavěsil a spustil satelitní telefon od ucha. Poskládal rozměrné antény a nacpal jednotku zpátky do batohu. Pak se narovnal, ležérně popošel blíž k Caesaremu a zašeptal mu do ucha.

„Musíme sebou hodit.“

Caesare chápavě přikývl a hlasitě oslovil Costu: „Dobře, praporčíku, my jsme připravení. Veďte nás."

Costa se vlídně usmál a vykročil zpátky k ponorce.

Třída Beluga sovětských ponorek se výrazně lišila od třídy November s kompaktnějším, ale dost hlučným pohonem. Beluga měla prototypní dieselelektrický pohon, jehož původním účelem bylo otestovat nové pohonné technologie a vlastnosti trupu. Obecně se ale mělo za to, že se od projektu upustilo již v roce 2002. Jedinou známou postavenou ponorkou třídy Beluga byl stroj S-553 Forel, který od roku 1997 nikdo neviděl. Až doteď.

Langford mlčky seděl u stolu a přemýšlel. *Takže Forel je dodnes v provozu. Ale proč? A co sakra dělá v Brazílii?* Jednu věc věděl jistě. Mohl být jen jediný důvod, proč natřít ponorku namodro: aby nebyla vidět v mělké vodě.

Nitro Forelu bylo jako u většiny ponorek kovově šedé a bez poskvrnky, ale teplý, vlhký džunglový vzduch Brazílie propůjčoval jeho prostorám lehce zatuchlý zápach.

Clay a Caesare vstoupili na palubu a rychle vykročili k zádi. Zastavili u obřích dieselových generátorů a pořídili několik snímků. Generátory byly modernizované a měly kompaktnější

design, ale ani po zběžném prozkoumání na nich nebylo nic neobvyklého. Překvapení na ně čekalo až ve strojovně.

U stěny stály dva mohutné kovové stojany plné počítačového a zvukového vybavení. Od stojanů vedly po stěnách velmi tlusté černé kabely, které se rozdělovaly na desítky slabších. Rozprostíraly se po celé strojovně a končily svorně u obřího elektromotoru v zádi ponorky.

„Co tomu říkáš?“ Clay udělal krok ke stěně a zvědavě přejížděl prsty po kabelech. Caesare za ním pořizoval další fotky.

„Nevím.“ Caesare rychle vyfotil počítačové regály, přepnul maličký digitální fotoaparát do režimu videa a začal nahrávat. Pomalu se otáčel, aby nafilmoval celý prostor.

Clay se obrátil ke stojanu zády. Dnes byly všechny moderní ponorky řízené počítačem, ale takovéto vybavení ještě v žádné neviděl. „Podívej se na tohle,“ vyzval Caesareho.

Caesare došel k němu a prohlížel si velké zařízení navrchu. „Co to je, zesilovače?“

„Nejsem si jistý.“

Vtom uslyšeli, jak se k nim po kovové podlaze směrem od přídi blíží rychlé kročeje. Caesare rychle vypnul foťák a zastrčil ho do kapsy. Jen okamžik nato se ve dvířkách objevil Costa. Na tváři měl výraz zmatené naléhavosti.

„Komandéři,“ řekl, „je mi líto, ale máte ihned opustit ponorku.“

8

Will Borger seděl ve své kanceláři a sledoval monitor počítače, když mu zazvonil telefon. Nejdřív mu nevěnoval pozornost, protože byl zaměstnaný oknem se složitým programovým kódem. Teprve po třetím zazvonění se podíval na volající číslo a vykulil oči. Ihned zvedl sluchátko: „Ano, pane."

„Borgere," štěkl Langfordův hlas, „potřebuju vás okamžitě tady nahoře."

„Teď?"

„Ano, teď!"

„Ehm, ano, pane," řekl. „Hned tam budu."

Borger kvapně zavěsil telefon, zavřel okno na počítači a uložil si práci. Popadl poloprázdnou plechovku Joltu, dopil ji, a nakonec sklonil hlavu a narovnal si košili.

Obrátil se k odchodu. Pak ho ještě napadlo vzít si laptop. Rychle z něj vytahal kabely a zastrčil ho do podpaží.

Admirál Langford rád mluvil o Willu Borgerovi jako o své tajné zbrani. Pracoval v Oddělení námořního vyšetřování s Clayem a Caesarem a byl zřejmě nejchytřejší počítačový

maniak v Pentagonu. Langford si i po povýšení ponechal několik „klíčových“ pracovníků, kteří podléhali přímo jeho osobě, a Borger byl jeden z nich.

Langford se nikdy nezabýval faktem, že Borger je technicky vzato jen kontraktor. Proto taky Borger teď sprintoval do admirálovy kanceláře, i když nebyl voják a měl dvacet kilo nadváhu.

Před kanceláří už na něj čekala Langfordova sekretářka a rovnou mu otevřela dveře. Langford ho mávnutím pozval dovnitř a pokynul k jedné ze židlí před svým stolem.

„Fajn, už jsem tu. A je tu se mnou i Borger. Zapnu hlasitý odposlech.“

Langford stiskl na telefonu tlačítko a vrátil sluchátko do kolébky. „Jste tam?“

„Ano, pane,“ odpověděl Clay.

„Dostali jste se do Forelu?“

„Jen na chvíli, měl jste pravdu. Už za chvíli na základnu někdo zavolal. Z ponorky nás rychle vyprovodili, ale nemohli jsme odletět, protože naše letadlo potřebuje nějakou akutní údržbu. Předpokládám, že to je vaše práce.“

„Přesně tak,“ zabručel Langford. „Potřebovali jsme vám získat nějaký čas, takže si pilot našel něco, co je nutně třeba opravit. Kde jste teď?“

„V hotelu. Vysadili nás tu s příkazem, ať odsud zmizíme co nejdřív.“

Langford přikývl. „Nechtějí nás tam, ale taky s námi nechtějí přijít do křížku. Máte něco z té ponorky?“

„Máme.“ Clay se obrátil na Caesareho, který si prohlížel záznam z kamery. „Má v sobě nějaký hodně vyspělý počítačový systém a taky nějaké zvláštní zvukové vybavení. Video je ve vysokém rozlišení, takže když ho pošleme přes satelitní telefon, bude to trvat dlouho. Kdybychom se vykašlali na bezpečnost, bylo by jednodušší to poslat přes internet z nějaké kavárny.“

Langford se podíval přes stůl na Borgera, který pokrčil rameny. „Pochybuju, že by po tom někdo pátral.“

„Dobře, tak to pošlete,“ rozhodl Langford. „Chci zjistit, na co se to díváme, ještě než s Caesarem nasednete do letadla. Tušíte, o co jde?“

„Ne, pane. Ještě ne.“ Clay se díval na video přes Caesareho rameno. „Jak dlouhou dobu ještě dokážete udržet letadlo na zemi?“

Langford se zamračil a zavrtěl hlavou. „Moc ne. Hrozně na nás tlačí. Řekl bych, že máme tak dvanáct hodin, než začnou být nepříjemní. Brazilci zjevně zjistili, že na té ponorce je něco, z čeho můžou mít prospěch, a podle mě to nějak souvisí s tím zařízením, co jste viděli.“

„Moje řeč,“ odpověděl Clay. „Wille, co nejdříve ti pošleme fotky a video, ať se na ně můžeš podívat. A my se Stevem mezitím zkusíme zjistit víc.“

„Dobře. Dejte vědět, co je nového.“ S tím Langford ukončil hovor a zůstal hledět na telefon. Měl z té věci hodně divný pocit. Na té ponorce je evidentně něco, po čem brazilská vláda hrozně touží. Ale co? Normálně by se tím tak

nezabýval. Vlády neustále přicházely s návrhy různých nových prototypů, ale většina z nich ani nikdy nedospěla k výrobě. U Forelu mu ale dělaly starosti hned dvě věci. První bylo jeho záhadné zmrtvýchvstání. A druhou byl fakt, že tuhle ponorku bylo i s jejich nejlepšími sonobójemi *zatraceně* těžké najít.

Jejich hotel ležel v koloniální části města a patřil k nejstarším v Belému. Díky tradičním modrým kachlům připomínal spíš historickou budovu než moderní hotel. A soudě podle starého nábytku a fleků odlupující se barvy byla vrcholem luxusu, který je tu čekal, ona bezplatná láhev vody, kterou dostali v Humvee.

Costa je vysadil s další záplavou omluv. Evidentně neměl ponětí, proč Claye s Caesarem tak narychlo vypakovali. Poslouchal sice rozkazy, ale taky měl něco, co měla společné většina občanů všech jihoamerických zemí, včetně vojáků: zdravou skepsi vůči vládě.

Cestou do hotelu se Costa zmínil, že na recepci pracuje jeho sestřenice, kdyby snad cokoliv potřebovali. A komandéři věděli, že pokud je stejná jako většina lidí v zemích s churavějícím hospodářstvím, bude bezpochyby stejně ochotná pomoci jako její bratranec.

A tak se dvojice krátce po hovoru s Langfordem vydala dolů do haly tu dívku, Marianu, najít. Uviděli ji na protější